

Nieuwsbrief uit Paramaribo – april 2015

Het is nu al ruim anderhalve maand dat ik in Paramaribo woon en werk en ik wil jullie even bijpraten hoe de zaken hier gaan. Van een aantal van jullie heb ik al vernomen dat de verhalen op mijn website gelezen worden en ik kan ook zien welke berichten gelezen worden en wanneer.. Alles wat er staat is echt gebeurd. Zo ongeveer eenmaal per week probeer ik wat te schrijven, of vaker als er iets leuks gebeurd. Ik maak hier nog wel meer mee, maar dat is gerelateerd aan het werk. Dat noteer ik ook in een dagelijks dagboek, maar dat kan ik niet in het openbaar publiceren. Niet dat het geheim is, maar het is voor de omroep hier, Sky Radio & TV, niet prettig als ik alles wat zich hier afspeelt openbaar zou maken. Om een voorbeeld te geven wat daar enigszins mee te maken heeft: Vorige week was hier in de stad een feestelijk manifestatie omdat alle politieke partijen zich officieel moeten registreren voor de aanstaande verkiezingen. Onder andere was daar president Desi Bouterse als spreker. Ik was ook aanwezig in verband met de omroep. Tussendoor heb ik als privé-persoon daar een flink aantal foto's gemaakt. Nu heb ik vlak voor vertrek een redelijk professionele camera gekocht, dus ik zou zo als pers-fotograaf aangezien kunnen worden. Na afloop werd ik aangesproken door iemand van Nederlandse afkomst die voor een tijdschrift schrijft. Die persoon wilde als illustratie wat foto's van mij. Toen ik dat terloops tegen mijn baas zei, ontraadde hij mij om die foto's op te sturen. Men wilde hier geen connecties aangaan met nog onbekende andere media.

Verder is het hier toch wel harder en langer werken dan ik Nederland gewend was. Alle dagen ben ik bij de omroep aanwezig en ook vaak een groot deel van de zaterdag en de zondag. Soms neem ik wel eens een middag vrij, als ik iets moet regelen in de stad. De werktijden zijn ook ver weg van de Nederlandse gewoontes. Meestal kom ik 's morgens rond 8 uur en vertrek vaak pas weer tussen 18 en 19 uur, dus vaak een werkdag van 10 tot 11 uur. Niet omdat ik dat zelf zo graag wil, maar omdat het hier zo gaat, ook bij de anderen die hier werken. De enige persoon die vaste werktijden schijnt te hebben is de dame van de receptie, dus is er van 8 tot 17 uur en niet op zondag. De andere mensen zijn hier ook vroeg aanwezig en gaan 's avonds soms nog op pad voor een reportage. Dus ik voel dat ik mij daar op moet aanpassen. Ik denk wel dat na verloop mijn tijd, als ik hier meer dingen voor elkaar gekregen heb, ik wat kortere en minder dagen kan maken. Anderzijds ga ik soms ook mee op reportage in de stad of daarbuiten en dat maakt het wat afwisselender.

Men werkt hier zo hard omdat er eigenlijk te weinig personeel is. De twee dagelijkse afleveringen van het radionieuws en de drie TV-journaals per week worden maar door enkele mensen gedaan: een cameraman/editor, een nieuwsdienst dame, soms een stagiaire, en mijn baas die tevens werkt: voice-over, interviewer, tv-presentator, hoofdredacteur, chauffeur en onderdirecteur. De presentatie van het dagelijkse radioprogramma van 6 tot 20 wordt maar door vier mensen gedaan.

Een andere observatie is dat er hier een botsing is tussen twee culturen. De gemiddelde Surinaamse bevolking heeft de mentaliteit van rustig aan, geen eigen beslissingen kunnen of durven nemen, nauwelijks verantwoordelijkheidsgevoel, afspraken worden vaak niet nagekomen en dergelijke. De leiding van de Omroep hier pretendeert precies het tegenover gestelde te zijn. Men verwacht dat het personeel op tijd komt, punctueel is en zelf de juiste beslissingen neemt. Tegen mij klaagt de directie dan steeds weer over hun eigen personeel en komt dan vaak ook met voorbeelden aan. De directie verzucht dat het zo lastig is om goed personeel te krijgen om dat "het algemene kennis niveau op alle fronten zo vreselijk laag is". Zelf constateer ik dan dat de directie hun personeel tot op detail niveau controleert en als het geleverde werk niet in orde is, het dan zelf over doet. Om een voorbeeld te geven: alle teksten die nieuwslezers in de twee dagelijkse radiojournaals leest, worden door eerst als

concept geschreven door de nieuwslezeres, dan door de onderdirecteur gecorrigeerd en dan pas worden ze ingelezen. Het gevolg is dat de bedrijfsleiding vreselijk druk is, heel versnipperd bezig is met tien zaken tegelijk en daardoor hun eigen dagplanning volledig uit de hand loopt. Zo is mijn baas hier vaak dagelijks aanwezig tussen 8 en 22 uur en alle dagen van de week, alleen in het weekend iets minder.

Door die drukte krijg ik dan vaak moeilijk dingen gedaan. Voor mijn werk ben ik vaak afhankelijk van andere mensen, voor de aanschaf of bestelling van materiaal of contacten met andere bedrijven. Daardoor heb ik dan het gevoel dat het niet opschiet.

Met mijn directe baas maak ik voor iedere dag op de ochtend, of de avond ervoor, een planning wat ik de komende dag ga doen. Maar in bijna alle gevallen verloopt de dag heel anders. Vaak pakt dat voor mij in positieve zin uit. Bijvoorbeeld dat ik meegestuurd wordt met een (de enige tot nu toe) cameraman op reportage om te zorgen dat hij met goed beeld en geluidsmateriaal terugkomt. Vaak wordt ik gevraagd om even snel hier of daar naar te kijken, dat kan een lokaal probleem zijn, of om een apparaat na te kijken. Dus een wat creatieve en spontane aanpak van het werk. Anderzijds is er een dame van de directie die onder andere de personeelszaken doet. Zij verwacht van mij een systematisch aanpak van het werk. Bijvoorbeeld een inventarislijst van alle ruimtes en een overzicht van de technische staat van alle ruimtes. Dus een totaal andere aanpak. Die twee directieleden lijken elkaar niet zo vaak te spreken. Ook op financieel gebied heb ik twee stromingen gesignaleerd in de directie. Om maar weer een voorbeeld te geven. Al sinds ik hier ben is mij gevraagd een apparaat te repareren wat niet goed werkt bij hoge omgevingstemperaturen. Diverse mensen voorafgaand aan mij hebben er naar gekeken en kwamen er niet uit. Van mij verwachten ze dan een wonder. Na mijn onderzoek kwam ik tot de conclusie: de fout zit in een bepaalde module van het apparaat, ik heb geen meetapparatuur en kan er dus niets aan meten voor een verdere diagnose. De fabrikant geeft geen steun en verwijst naar hun reparatiedienst voor \$250 per uur of een nieuwe module voor \$1030. Dit terwijl de nieuwwaarde van het hele apparaat \$2200 is. Binnen de directie zijn er dan twee denkwijzen: de dame zegt: "apparaat is meer dan 10 jaar oud, reparatie staat niet in verhouding tot de nieuwwaarde, dus nieuw kopen". Mijn directe baas blijft aandringen of ik het met kunst en vliegwerk toch niet voor veel minder kan oplossen en wordt chagrijnig als dat niet meteen lukt. Hoewel het een landelijke commerciële omroep is, wordt iedere Surinaamse dollar eerst drie keer gewikt en gewogen voordat die wordt uitgegeven. Mede door dit soort dingen dacht ik een paar weken geleden: wat doe ik hier, ik pak mijn koffers en vlieg terug.

Tot mijn vreugde heb ik het gemoemde probleem gisteren opgelost, zonder kosten heb ik een modificatie gedaan waarbij het apparaat het bij 38 graden bij een test gedurende drie uur het volgehouden heeft, drie uur vond ik voldoende bewijs.

Dit soort verhalen kan ik niet op de website zetten, dus die noteer ik ergens anders.

Verder kreeg ik ruim twee weken geleden last van mijn rechterbeen, waardoor ik pijn had bij lopen en ook als ik even moet staan. Men heeft mij hier doorverwezen naar een masseur waar men (de directie) goede ervaringen mee had. Die masseur gaat volgens zijn eigen methodes te werk die niet in de wetenschappelijke boeken staan. Volgens hem heeft de pijn in het been te maken met de gewrichtsbanden. Ik ben nu vijf keer geweest voor een behandeling en die lijken niet op de massages die ik wel eens in Nederland gehad heb. Deze meneer gaat tot aan de pijngrens en steeds iets verder. Het gaat langzaam iets beter, of het door zijn behandeling komt of langs natuurlijke weg, zal ik nooit weten. Twee weken geleden had ik al moeite met lopen zo gauw ik opstond en in bed had ik ook vaak pijn. Nu gaat dat allemaal al wat beter.

Voor mijn vertrek was ik van plan om het hardlopen hier weer te gaan oppakken. Nu ik last van mijn been heb lukt dat zeker niet. Maar behalve dat, de omgeving is er niet echt geschikt voor, de wegen zijn te druk. Zelfs als wandelaar moet ik goed uitkijken. Trottoirs en fietspaden zijn hier nauwelijks. Als ik hier toch zou gaan hardlopen, zal men mij hier waarschijnlijk als een gekke zonderling beschouwen.

Die fiets heb ik ook nog steeds niet, nog niet aan toegekomen om voor de vroege winkelsluitingstijd in de stad te zijn. Mijn baas heeft me al een paar keer gewezen op krantenartikelen waarbij of fietsende Nederlanders zijn beroofd van hun tas (twee maal) of fietsen Nederlanders aangereden zijn en in het ziekenhuis zijn beland (drie maal). Maar ik heb ook gemerkt dat het openbaar vervoer hier goed bruikbaar is.

Ondanks dit alles ga ik toch regelmatig het centrum van Paramaribo in met de bus, b.v. om te winkelen voor wat dingen voor mijn appartement, wat kleren bij te kopen of voor een terras. Grappig is dat ik zo al twee keer Surinaamse kennissen ben tegengekomen. De eerste was de reisbegeleider van een rondreis door Suriname van elf jaar geleden. Hij sprak mij meteen met mijn naam aan. Gewoonte hier is dat je dan meteen elkaars telefoonnummer uitwisselt. De tweede was de dame van de receptie van het hotel waar ik vorig jaar logeerde toen ik hier was. We hadden toe veel contact en ik vertelde haar over mijn plannen voor dit jaar. Ze was daar heel geïnteresseerd in. Vorige week kwam ik haar opeens tegen in de bus. Helaas moest zij er veel eerder uit dan ik. We hebben nog wel telefoonnummers uitgewisseld en ik probeer nu weer contact met haar te krijgen.

In de afgelopen weken ben ik dus bezig geweest om mijn weg te vinden hier. De laatste weken gaat het steeds beter bevallen, maar ik hoop toch spoedig wat meer van het land en cultuur te gaan zien. Van heimwee is zeker geen sprake, er is geen moment dat ik aan Nederland of Nijmegen denk. Alleen maar eens per week als ik de post toegestuurd krijg, of vanaf hier wat bankzaken doe, of aan de jullie een e-mail schrijf.

Nou dat was het dan voor deze keer met wat dingen die hier gebeuren maar die ik niet op website zet.

Groeten vanuit Paramaribo
Piet Buitendijk